

Mod Stranden i Brus de Bølger gaar
og synger en skøn Melodi,
de synger om Tiden, der farer hen,
og om den, der forlængst er forbi.

De synger om Vikingskibenes Færd
over Hav mod de fremmede Strande;
de synger ogsaa om disse her,
der stævner mod ukendte Lande.

De styrer mod Vest efter Dagens Daad,
til Landet, hvor Solen gaar ned,
did stævner hver en dødsmerket Baad,
for at finde den evige Fred.

Een har vel kæmpet for Dagen blev Nat,
og én for Dagen i Morgen,
én for at værne om Mindernes Skat,
og én for at glemme Sorgen.

Træd sagte, du Vandrer, og ej paa en Grav,
det er henfarne Slægters Minde,
den stolte Slægt, som fo'r over Hav;
det er Mindet om den, du finde.

Tusinde Aar har de hvilet i Fred,
skærmet af Græstørv og Sand,
lad dem i Fred i Tusinde Aar
her ved det rullende Vand.

Ja, her kan du finde af Slægtens Spor
ved Stranden i Stene og Sand,
og her kan du skue den skønneste Fjord,
som findes i Danernes Land.